

Arrest

nr. 188 299 van 13 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017, datum waarop de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 5 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De twee verzoekende partijen zijn de ouders van twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Op 16 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij de tweede verzoekende partij en haar oudste zoon worden aangeduid als de zieke personen.

Op 19 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag van 16 augustus 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van de tweede verzoekende partij en de beslissing waarbij de aanvraag van 16 augustus 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van het minderjarige kind. Dit zijn de twee bestreden beslissingen, die op 26 september 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

P.(...), S.(...) (R.R.:(...)) geboren te V.(...) op 14.02.1979

P.(...), G.(...) (R.R.:(...)) geboren te K.(...) op 26.03.1978

+ kinderen:

M.(...) geboren te K.(...) op 18.08.2009

M.(...) geboren te O.(...) op 31.10.2013

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor P.(...) S.(...):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 16.08.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Voor P.(...) M.(...):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d.16.08.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 16 april 2015 dient de eerste verzoekende partij alleen een asielaanvraag in. Op 22 juni 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij. Op 24 juli 2015 tekent de eerste verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 27 november 2015 met nummer 157 251 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om een van de statussen toe te kennen aan de eerste verzoekende partij.

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 6 november 2015 dient de tweede verzoekende partij alleen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 november 2015 dient de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in voor haar en haar twee minderjarige kinderen. Op 29 januari 2016 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij en haar kinderen.

Op 20 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 6 november 2015 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoont. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

2.2. Op 16 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in hoofde van de tweede verzoekende partij en haar minderjarige zoon. Op 19 september 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag in hoofde van de tweede verzoekende partij onontvankelijk. Deze beslissing wordt mee bestreden met het onderhavige beroep, dat werd ingediend op 27 oktober 2014.

2.3. Op 6 november 2015 dient de tweede verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 mei 2016 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Deze beslissing wordt op 28 juni 2016 ter kennis gebracht aan de tweede verzoekende partij en wordt bestreden met een annulatieberoep, dat werd ingediend op 27 juli 2016 (gekend onder rolnummer RvV 192 070).

2.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3, van de Vreemdelingenwet wordt in de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, §2, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Ter terechtzitting van 22 maart 2017 worden de zaken van de verzoekende partijen uitgesteld naar de zitting van 5 april 2017.

2.5. Ter terechtzitting van 5 april 2017 wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat, voor wat betreft de tweede verzoekende partij, enkel het beroep zal worden behandeld dat werd ingediend tegen de in punt 2.3. bedoelde beslissing, tenzij de verzoekende partijen hun belang aantonen bij het behandelen van het huidige beroep, voor zover het betrekking heeft op de tweede verzoekende partij, dat werd ingediend tegen de in punt 2.2. bedoelde beslissing.

2.6. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 april 2017 wordt het volgende opgenomen:

“(…)

De advocaat van de verzoekende partij vraagt dat de wet wordt toegepast.

“(…).”

2.7. Door de toepassing van de Vreemdelingenwet te vragen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij alsnog belang hebben bij de behandeling van het thans voorliggende beroep, voor zover het betrekking heeft op de tweede verzoekende partij. Zij verzetten zich derhalve niet tegen de vaststelling dat zij worden geacht afstand te doen van dit beroep.

2.8. De afstand van het geding inzake de beslissing van 19 september 2014 waarbij de aanvraag van 16 augustus 2014 in hoofde van de tweede verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, dient te worden vastgesteld. De beslissing van 19 september 2014 waarbij de aanvraag van 16 augustus 2014 in hoofde van het minderjarig kind onontvankelijk wordt verklaard, zal wel ten gronde worden behandeld. Deze twee beslissingen worden in één *instrumentum* ter kennis gebracht, doch verandert dit niets aan het feit dat het twee aparte beslissingen zijn. Een mogelijke vernietiging van de bestreden beslissing in hoofde van het minderjarig kind kan dus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun tweede middel als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat elke behandeling overbodig is en de ernst van de situatie niet bewezen is en dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerd zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgver-strekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Zolang verwerende partij zich verschuilt achter juridische constructies om toch maar niets te moeten onderzoeken, is het duidelijk dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsverplichting evenals motiveringsplicht."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter Vreemdelingenwet correct werd toegepast.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat de arts-adviseur vastgesteld heeft dat de aandoening kennelijk niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter§1 eerste lid Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen argumenten aan om aan te tonen dat de analyse en de conclusie van de arts-adviseur verkeerd zou zijn.

Hun betoog is beperkt tot een weergave van verschillende artikelen betreffende de formele motivering en de draagwijdte van artikel 9ter, zonder die artikelen op dit individueel dossier toe te passen.

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen” (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; RVV, nr. 14456, 25 juli 2008; RVV nr. 25858, 29 juli 2008).

Het middel is ongegrond.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing worden ook de feitelijke overwegingen weergegeven. Zo stelt de verwerende partij dat het medisch probleem van het minderjarig kind niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer die in een gesloten omslag bij de bestreden beslissing ter kennis is gebracht. Derhalve stelt de verwerende partij dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust. De ambtenaar-geneesheer bracht op 18 september 2014 volgend advies uit met betrekking tot de minderjarige zoon van de verzoekende partijen:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16/08/2014.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 04/08/2014 en de bijlagen de dato 23/07/2014 (2) beschreven Aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat betrokkene last heeft van nachtmerries, slaapproblemen, angststoornissen en aanpassingsstoornissen. Verder zou hij uitermate verlegen en in zichzelf gekeerd zijn. Geen enkele van de aangehaalde problemen kan als een medische aandoening beschouwd worden. Er is geen enkel concreet argument dat het een ernstige psychiatrische aandoening betreft en toediening van plantaardige extracten kan niet als een medische behandeling beschouwd worden. De betrokkene gaat naar school en is in staat tot normale sociale contacten. Het feit dat hij weigert te praten met volwassenen is dan ook geen indicatie dat er een psychiatrische stoornis aanwezig is.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij niet akkoord gaan met de gebruikte stereotiepe afwijzing van de aanvraag tot machtiging. De Raad merkt hier echter op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien kunnen de verzoekende partijen niet dienstig stellen dat de ambtenaar-geneesheer enkel heeft nagegaan of de aandoening van het minderjarig kind levensbedreigend is. *In casu* wordt immers ook gesteld dat er geen enkel concreet argument wordt aangereikt waaruit blijkt dat het gaat om een ernstige psychiatrische aandoening. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de aandoening verder heeft onderzocht dan enkel na te gaan of deze levensbedreigend is of niet.

De verzoekende partijen betogen verder in het verzoekschrift dat er een schending zou zijn van de formele motiveringsplicht doordat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. De Raad stelt echter vast dat in het verslag van de ambtenaar-geneesheer geen aandoening, en bijgevolg geen behandeling, wordt weerhouden. De ambtenaar-geneesheer stelt met andere woorden dat het minderjarig kind van de verzoekende partijen geen noodzakelijke behandelingen dient te volgen, waardoor er geen nood is om de toegankelijkheid en beschikbaarheid van een behandeling in Oekraïne te onderzoeken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. De verzoekende partijen voeren in hun tweede middel tevens de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Deze worden echter ook in het eerste en derde middel aangevoerd en worden daar uitgebreider uitgewerkt. De Raad zal artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht dan ook enkel behandelen bij de bespreking van het eerste en derde middel in punt 3.2.3. van dit arrest.

3.2. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen behandeld.

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middelen als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster resp. de zoon van verzoekers niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer dd. 16.08.2014.

Hierin stelt de arts-adviseur telkens voorop dat er voor elk van hen beiden geen enkel element zou bestaan dat wijst op het bestaan van een ernstige psychiatrische aandoening die noodzaakt tot een medische behandeling.

De argumentatie in dit advies is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

“

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel afdoende motivering in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Wel integendeel, er wordt zomaar gratis uitgegaan van het feit dat geen sprake zou zijn van een ernstige aandoening, dat elke behandeling overbodig zou zijn, waarbij er zomaar wordt voorbijgegaan aan de jarenlange psychiatrische opvolging en begeleiding en in één klap door de geponeerde premisse de hele psychiatrie als overbodig wordt beschouwd aangezien alles niet zo erg zou zijn en eigenlijk niet behandeld moet worden.. Als klap op de vuurpijl wordt dan geponeerd zonder enig diepgaand onderzoek dat het ingeroepen gevaar voor suicide niet reëel zou zijn.

Dergelijke premisses maken elke psychiater overbodig, en elke behandeling zinloos, aangezien alles toch niet behandeld moet worden, of niet bewezen wordt geacht, of hoe met simplistische uitgangspunten en ongemotiveerde vooronderstellingen alle psychiatrische lectuur op één hoopje wordt gegooid als overbodig.

Dit alles dan nog zonder ooit maar eens de persoon in kwestie gezien te hebben !

En bovendien zonder vermelding van welk bronnenmateriaal dan ook !

Tevens wordt zomaar gratis overgegaan tot de bewering dat geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat alles hetzij niet bewezen is, hetzij niet behandeld moet worden, is niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Minstens dient dergelijke bewering met medische literatuur onderbouwd te worden, hetgeen evenwel niet kan.

Bovendien rijst de vraag trouwens of de arts-adviseur voldoende vakkennis heeft om zich uit te spreken over een psychiatrische problematiek. Afgaande op de bewering die geuit wordt in het medisch advies kan men zich hierover vragen stellen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Het valt op dat het medisch advies vooral bestaat uit eenzijdig geponeerde stellingen zonder medisch onderbouwd te zijn.

Dat het typerend is dat de arts-adviseur inzake het kind van verzoekers de bal totaal verkeerd slaat inzake de oorzaak van de problemen van het kind van verzoekers. Dat hij het één en ander gaat verklaren als zijnde een gevolg van grote verlegenheid en in zichzelf gekeerd zijn, terwijl in werkelijkheid de oorzaak gelegen is in traumatische gebeurtenissen in het verleden.

Het is duidelijk dat verwerende partij zich ten onrechte uitput in argumentaties om toch maar niet alle hypothesen te moeten onderzoeken van art. 9T ER VW.

Er dient vastgesteld te worden dat beide adviezen van de arts-adviseur in hetzelfde bedje ziek zijn, in die zin dat zij dezelfde gebreken vertonen en geenszins kunnen doorgaan als een voldoende onderzoek, doch integendeel, eigenlijk niets meer omvatten dan eenzijdig geponeerde stellingen die ingaan tegen de inhoud van de verschillende voorgelegde stukken.

(...)

In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteerd dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 18.09.2014 zowel voor wat betreft verzoekster als het kind van verzoekers.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevlogen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien de psychosomatische problemen van de verzoekster én het kind van verzoekers juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoeker en zijn gezin, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;"

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partijen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van de arts-adviseur van 16.08.2014. Dit betreft een materiële vergissing. Deze datum is de datum van de indiening van de aanvraag door verzoekers. Het advies waarop de thans bestreden beslissing effectief is gebaseerd dateert van 18.09.2014.

In dit advies geeft de arts-adviseur te kennen dat uit het standaard medisch getuigschrift van 01.08.2014 en de bijlage van 29.07.2014 blijkt dat de aandoeningen actueel geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoekster lijdt aan depressie en stemmingsstoornissen. Volgens de arts-adviseur bestaat er geen element dat ijt op het bestaan van een ernstige psychiatrische aandoening die een medische behandeling behoeft.

Uit de medische documenten blijkt dat verzoekster niet regelmatig opgevolgd wordt door een psychiater en dat zij nooit gehospitaliseerd werd. Daaruit leidt de arts-adviseur af dat er geen sprake is van een reëel suïciderisico of een psychose.

Volgens de arts-adviseur bestaat er geen enkele indicatie dat de medicamenteuze behandeling essentieel is.

Artikel 9ter§1 eerste lid Vreemdelingenwet voorziet: "(...)"

De wet voorziet in een bescherming tegen een aanwezige dreiging op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De wetbepaling biedt geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn.

Artikel 9ter§3-4° Vreemdelingenwet voorziet:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Verzoekers voeren geen concrete argumenten aan om aan te tonen dat de analyse van de arts-adviseur niet correct zou zijn.

Zij verwijzen naar het feit dat verzoekster niet persoonlijk onderzocht werd door de arts-adviseur.

Overeenkomstig de vreemdelingenwet heeft de arts-adviseur geen verplichting om de aanvragers zelf te onderzoeken. Hij beschikt wel over de mogelijkheid om dit te doen indien hij het nodig acht.

In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de bespreking van de ziektebeelden aan de hand van de medische informatie hem door verzoekende partij ter beschikking gesteld, concludeert hij dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf, en verzoekende partij niet aantoonst dat de beoordeling van haar medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij op de hoogte is van die elementen, zodat in casu is voldaan aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoekers, die zowel de schending van de formele als van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, maken niet (voldoende) duidelijk waarom die concrete motivering haar niet zou toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Zij maakt evenmin (voldoende) duidelijk waarom de aangegeven motieven in casu niet draagkrachtig zouden zijn, maar betwist de juistheid van die motieven.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Uit de inhoud van het middel blijkt dat de argumentatie niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing maar tegen een beslissing van een ander dossier, daar verwezen wordt naar de problemen van het kind, terwijl de aanvraag ingediend werd omwille van de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

(...)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts-adviseur geadviseerd heeft dat de aandoeningen geen medische behandeling behoeft, dat er geen suïciderisico noch een risico op psychose bestaat, dat verzoekster niet regelmatig opgevolgd werd door een psychiater en dat de medicamenteuze behandeling niet essentieel is.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij het Hof besliste tot ongegrondheid van een klacht op grond van artikel 3 EVRM, zonder over te gaan tot een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden. Uit de gehanteerde bewoordingen blijkt

zeer duidelijk dat de actuele medische toestand kan volstaan om het bestaan van een risico bedoeld in artikel 3 EVRM uit te sluiten.

(...)

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat artikel 3 EVRM als zodanig een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden vereist.

De bestreden beslissing is redelijk aangezien verzoekers niet aantonen aan de wettelijke voorwaarden te voldoen teneinde het verblijfsrecht te verkrijgen.

Het middel is ongegrond.”

3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partijen ook de schending van dit artikel opwerpen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze bepaling houdt duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De bestreden beslissing stelt dat de medische elementen die werden aangehaald in hoofde van de minderjarige zoon van de verzoekende partijen niet worden weerhouden, waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer van 18 september 2014, dat in gesloten omslag werd gevoegd bij de bestreden beslissing. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 18 september 2014 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat de betrokkene last heeft van nachtmerries, slaapproblemen, angststoornissen en aanpassingsstoornissen. De betrokkene zou ook uitermate verlegen en in zichzelf gekeerd zijn. De ambtenaar-geneesheer is echter van oordeel dat deze problemen niet als een medische aandoening beschouwd kunnen worden. Er is geen enkel concreet argument dat het *in casu* een ernstige psychiatrische aandoening betreft. De ambtenaar-

geneesheer stelt dan ook dat er geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betogen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer totaal kaduuk is en dat niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het minderjarige kind van de verzoekende partijen niet voldoet aan artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partijen niet stellen dat er met bepaalde aangehaalde elementen geen rekening werd gehouden. Verder dient te worden gesteld dat de verzoekende partijen nalaten om *in concreto* toe te lichten op welke wijze het advies van de ambtenaar-geneesheer onvoldoende gemotiveerd wordt. De ambtenaar-geneesheer heeft immers een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de aangehaalde medische elementen. *In casu* stelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van concrete elementen die wijzen op een ernstige psychische aandoening en dat het toedienen van plantaardige extracten niet beschouwd kan worden als een medische behandeling. Hij motiveert verder dat het minderjarige kind van de verzoekende partijen naar school gaat en normale sociale contacten heeft. Het feit dat het kind weigert te praten met volwassenen is volgens de ambtenaar-geneesheer dan ook geen indicatie dat er een psychiatrische stoornis aanwezig is. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partijen niet *in concreto* betwist. Wanneer de ambtenaar-geneesheer een medische analyse doorvoert, vermag hij ook uit te gaan van zijn eigen professionele ervaring en kennis. Hij dient daarbij niet steeds elke vaststelling die hij in een individueel geval doet of elke conclusie die hij trekt nader toe te lichten of te verantwoorden door te verwijzen naar studies die in de medische sector algemeen aanvaard zijn. Het loutere feit dat een bepaalde zienswijze met betrekking tot een gezondheidsprobleem niet algemeen aanvaard zou zijn, impliceert ook niet dat deze incorrect is. De visie van de behandelende arts van het minderjarige kind wordt overigens ook niet ondersteund door enig medisch bronnenmateriaal.

Uit het betoog blijkt dat de verzoekende partijen er zich tevens aan storen dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn conclusies komt zonder hun minderjarige kind zelf onderzocht te hebben en zonder zelf een specialisatie te hebben in de psychiatrie.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35*): “*De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.*”). Artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, een bijkomend advies in te winnen van deskundigen of om de vreemdeling te onderzoeken. De keuze om een beroep te doen op een deskundige of de vreemdeling te onderzoeken, behoort evenwel tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies of onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*” (*Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35*). Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. De ambtenaar-geneesheer dient evenmin van een bijzondere expertise blijk te geven om de ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen verder louter poneren, doch op geen enkele wijze concretiseren, hoe een persoonlijk onderzoek of een advies van een deskundige tot een andere beoordeling van het voorgelegde medische dossier had kunnen leiden. Met een dergelijk algemeen

betoog kunnen de verzoekende partijen de concrete motieven in het medische advies dan ook niet weerleggen, terwijl de Raad optreedt als annulatierechter en hij dus niet geplaast is om de aanvraag en de medische stukken opnieuw te evalueren in het licht van de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en zich op dit punt in de plaats te stellen van de ter zake bevoegde ambtenaar-geneesheer.

De Raad wijst er verder ook op dat de verzoekende partijen nalaten om aan te tonen dat de nachtmerries en andere stoornissen van hun kind het gevolg zijn van traumatische ervaringen in het verleden, laat staan ervaringen in het land van herkomst, waardoor de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op dit element. De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de verzoekende partijen neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

De verzoekende partijen stellen nog dat de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek heeft verricht naar de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst op de ziekte-toestand van het minderjarig kind van de verzoekende partijen. Zij gaan er met deze kritiek echter aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer in de huidige procedure geen ziektebeeld heeft weerhouden. Bovendien vereist artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet dat de ambtenaar-geneesheer zich zou uitspreken over het mogelijk verdere verloop van een ziekte en welke gevolgen een terugkeer naar het land van herkomst met zich meebrengt. De ambtenaar-geneesheer dient te onderzoeken of:

- de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij;
- de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

In casu weerhoudt de ambtenaar-geneesheer geen medische aandoening, noch een medische behandeling. Hij dient dan ook geen verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheid van een behandeling in het land van herkomst, daar geen behandeling weerhouden wordt.

Het gegeven dat een vreemdeling in België bepaalde medische zorgen kreeg toegediend, impliceert niet automatisch dat het om een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat. Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe om deze inschatting te maken en hij kan, gezien de aard van een ingeroepen medische problematiek en het resultaat van bepaalde behandelingen, oordelen dat een vreemdeling die in het verleden medisch werd bijgestaan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wanneer de ambtenaar-geneesheer, zoals te dezen, tot de vaststelling komt dat de aangehaalde problemen geen ziekte vormen en voormelde gegevens worden niet weerlegd door de verzoekende partijen, dan is het geenszins onzorgvuldig of onredelijk om geen onderzoek te voeren naar de mogelijkheden tot het verkrijgen van adequate behandeling in het land van herkomst. Artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet legt een dergelijk onderzoek geenszins op algemene wijze op. De verzoekende partijen tonen *in casu* niet aan dat de geboden motivering niet deugdelijk zou zijn of zou berusten op een ontoereikend onderzoek van de aanvraag. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat er kennelijk geen aandoening voorligt in de zin van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is, is constitutief voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Dit advies volstaat dan ook om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met voorgaande besprekingen. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.3.2. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het redelijkheidsbeginsel, is ongegrond.

3.2.3.3. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.3.4. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van het middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS